

CELESTINSKO
PROROČANSTVO
DŽEJMS REDFILD

Prevela Jasmina Đorđević

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

I razumni će sjati kao svetlost nebeska, i koji mnoge privedoše k pravdi kao zvezde vazda i doveka.

A ti, Danilo, zatvori ove reči i zapečati ovu knjigu do poslednjega vremena; mnogi će pretraživati, i znanje će se umnožiti.

— KNJIGA PROROKA DANILA, 12:3-4

NAPOMENA AUTORA

V EĆ POLA VEKA PROŠLO JE otkako je novi uvid počeo da osvaja svet, nova svesnost koja se može nazvati samo transcendentnom, duhovnom. Ukoliko čitate ovu knjigu, možda ste već naslutili šta se dešava, možda ste to već osetili u sebi.

Počinje povećanom percepcijom načina na koji se odvija život svakog od nas. Primećujemo one slučajne događaje koji se dešavaju u pravom trenutku i donose prave pojedince koji će nam iznenada život usmeriti u novom i važnom pravcu. Možda više nego ikada pre, intuitivno osećamo dublje značenje tih tajanstvenih događaja.

Znamo da je život zapravo duhovno otkrivanje, nešto lično i opčinjavajuće – otkrivanje koje još nijedna nauka, filozofija niti religija nije u potpunosti pojasnila. Znamo još nešto: da će, kada budemo shvatili šta se dešava, kako da pokrenemo taj aluzivni proces i uvećamo njegovo prisustvo u životu, ljudsko društvo napraviti značajan iskorak u potpuno nov način života – onaj koji koristi najbolje iz naše tradicije i koji stvara kulturu koja je sve vreme bila cilj istorije.

Džejs Redfild

Sledeća priča treba da pomogne tom novom otkrivanju. Ako vas dotakne, ako vam pojasni nešto što osećate, prenesite ono što ste shvatili drugima – jer mislim da se naša nova svest o duhovnom širi baš na taj način – ne više pompeznim objavama i strašću, već lično, nekom vrstom pozitivne psihološke zaraze među ljudima.

Sve što iko od nas treba da uradi jeste da dovoljno dugo obuzda svoje sumnje i zbunjenost... i, poput čuda, dosegnućemo ovu realnost.

KRITIČNA MASA

DOVEZAO SAM SE DO RESTORANA i parkirao, a onda se zavalio u sedište da na trenutak razmislim. Šarlin će, znao sam, sigurno već biti unutra i čekati me da razgovaramo. Ali zašto? Od nje šest godina nisam čuo ni reči. Zašto bi se sada pojavila, baš kada sam se na nedelju dana povukao u šume?

Izašao sam iz kamioneta i krenuo ka restoranu. Iza mene, poslednji sjaj zalaska potonuo je na zapadu i bacio odsjaje zlatnog ćilibara po parkiralištu. Sat ranije sve je bilo potopljeno kratkim pljuskom i sada je letnje veče bilo sveže i preporođeno, a na bledeoj svetlosti delovalo je gotovo nadrealno. Polumesec mi je visio nad glavom.

Dok sam išao, misli su mi ispunile stare slike Šarlin. Da li je i dalje prelepa, intenzivna? Kako ju je vreme promenilo? I šta bi trebalo da mislim o tom novom rukopisu koji je pomenula – drevnom artefaktu pronađenom u Južnoj Americi o kojem je jedva čekala da mi priča?

„Imam dva sata čekanja na aerodromu“, rekla je preko telefona. „Možemo li da večeramo zajedno? Dopašće ti se ono što piše u rukopisu – to je baš tvoja vrsta misterije.“

Moja vrsta misterije? Šta li je time htela da kaže?

Restoran je bio krcat. Nekoliko parova je čekalo na sto.

Kada sam pronašao hostesu, rekla mi je da je Šarlin već dobila sto i uputila me ka prostoru na terasi, iznad glavne trpezarije.

Popeo sam se uza stepenice i uočio veliku grupu ljudi koja je okruživala jedan od stolova. U gomili su bila i dva policajca. Iznenada, jedan policajac se okrenuo i projurio pored mene niza stepenice. Dok su se ostali ljudi razilazili, pored njih sam mogao da vidim osobu koja je izgleda privukla svu tu pažnju – ženu koja je i dalje sedela za stolom... Šarlin!

Brzo sam joj prišao. „Šarlin, šta se dešava? Nešto nije u redu?“

Zabacila je glavu unazad glumeći iznerviranost i ustala, blesnuvši svojim čuvenim osmehom. Primetio sam da joj je frizura možda bila drugačija, ali lice je bilo baš onakvo kakvo sam pamtio: delikatne crte lica, široka usta, ogromne plave oči.

„Da ne poveruješ“, rekla je privukavši me u prijateljski zagrljaj. „Otišla sam do toaleta pre nekoliko minuta i dok nisam bila tu, neko mi je ukrao akten-tašnu.“

„Šta je bilo u njoj?“

„Ništa bitno, samo neke knjige i časopisi koje sam ponela na put. Blesavo. Ljudi za drugim stolovima su mi rekli da je neko prosto prišao, uzeo je i izašao. Policajcima su dali opis osobe, pa će ovi pretražiti okolinu.“

„Možda bi trebalo da im pomognem u traženju?“

„Ne, ne. Zaboravimo na to. Nemam mnogo vremena, a hoću da pričam s tobom.“

Klimnuo sam glavom i Šarlin je predložila da sednemo. Konobar nam je prišao, pa smo pogledali u meni i naručili hranu. Nakon toga smo deset, petnaest minuta proveli ćaskajući o svemu i svačemu. Pokušao sam da umanjim značaj moje dobrovoljne izolacije, ali

Šarlin se uhvatila za moju neodređenost. Nagnula se bliže i ponovo mi uputila onaj njen osmeh.

„A šta se *stvarno* dešava kod tebe?“ pitala je.

Pogledao sam je u oči. „Želiš odmah celu priču, zar ne?“

„Kao i uvek“, rekla je.

„Pa, stvar je u tome da sam odvojio malo vremena za sebe i otišao do jezera. Naporno sam radio i razmišljam o menjanju pravca u mom životu.“

„Sećam se da si pričao o tom jezeru. Mislila sam da ste ti i tvoja sestra morali da ga prodate.“

„Ne još, ali problem je porez na imanje. Pošto je tako blizu grada, porezi su sve veći.“

Klimnula je glavom. „Pa, šta ćeš učiniti?“

„Još ne znam. Nešto drugačije.“

Radoznalo me je pogledala. „Zvuči kao da nemaš mira kao i svi ostali.“

„Pretpostavljam da je tako“, rekao sam. „Zašto pitaš?“

„Sve je u Rukopisu.“

Nastupila je tišina dok sam joj uzvraćao pogled.

„Pričaj mi o tom Rukopisu“, rekao sam.

Zavalila se u svoju stolicu kao da prikuplja misli, a onda me ponovo pogledala u oči. „Pomenula sam telefonom, mislim, da sam napustila novine pre nekoliko godina i pridružila se istraživačkoj firmi koja proučava kulturološke i demografske promene za UN. Moj poslednji zadatak bio je u Peruu.

„Dok sam bila tamo i završavala neko istraživanje za Univerzitet u Limi, stalno sam slušala glasine o nekom starom rukopisu koji je pronađen – jedino što niko nije mogao da mi kaže nikakve detalje, čak ni na odsecima za arheologiju i antropologiju. A kada sam pitala izvore u vladi, oni su porekli da znaju išta o tome.

„Jedna osoba mi je rekla da je vlada zapravo radila na tome da taj dokument prikrije iz nekog razloga. Mada, opet, ni on nije pouzdano znao ništa o tome.

„Ti me dobro znaš“, nastavila je. „Radoznala sam. Kada sam završila zadatak, odlučila sam da ostanem još nekoliko dana i vidim šta mogu da otkrijem. Ispočetka je svaki trag koji sam pratila završavao u ćorsokaku, ali onda sam, dok sam ručala u jednom kafetu u Limi, primetila da me posmatra neki sveštenik. Nakon nekoliko minuta prišao mi je i priznao da je ranije tog dana čuo da se raspijtujem o Rukopisu. Nije hteo da mi kaže svoje ime, ali pristao je da odgovori na sva moja pitanja.“

Oklevala je trenutak, i dalje me netremice posmatrajući. „Rekao je da Rukopis potiče otprilike iz 600. godine pre nove ere. Proriče veliki preobražaj ljudskog društva.“

„A kada bi to trebalo da se desi?“ pitao sam.

„U poslednjim decenijama dvadesetog veka.“

„Sad?!“

„Da, sad.“

„A kakav preobražaj bi to trebalo da bude?“ pitao sam.

Na trenutak je delovala postićeno, a onda je prisilila sebe da kaže: „Sveštenik mi je rekao da je to neka vrsta renesanse svesti, koja se dešava veoma polako.“

„Po prirodi nije religijska, ali jeste duhovna. Otkrivamo nešto novo o ljudskom životu na ovoj planeti, o tome šta znači naše postojanje, a sudeći po svešteniku, to znanje će dramatično izmeniti ljudsku kulturu.“

Ponovo je zastala, a onda dodala: „Sveštenik mi je rekao da je Rukopis podeljen na segmente ili poglavlja, a svako je posvećeno određenom uvidu u život. Rukopis predviđa da će u ovom vremenom periodu ljudska bića početi redom da shvataju te uvide, jedan po jedan, kako se budu kretala od onoga što smo sada do potpuno duhovne kulture na Zemlji.“

Odmahnuo sam glavom i cinično podigao obrvu. „Zaista veruješ u to sve?“

„Pa“, rekla je. „Mislim...“

„Osvrni se“, prekinuo sam je i pokazao gomilu koja je sedela u prostoriji ispod nas. „Ovo je stvaran svet. Vidiš li da se išta u njemu menja?“

Upravo kada sam to rekao, ljutita primedba začula se za stolom uza zid na suprotnoj strani, primedba koju nisam mogao da razumem, ali koja je bila dovoljno glasna da zbog nje utihne čitava prostorija. Prvo sam pomislio da je u pitanju još jedna pljačka, ali onda sam shvatio da je to samo rasprava. Žena, naizgled tridesetih godina, stajala je i povređeno zurila u muškarca koji je sedeo naspram nje.

„Ne“, viknula je. „Problem je u tome što se ova veza ne odvija kako sam želela! Razumeš li? Ne odvija se!“ Pribrala se, bacila salvetu na sto i izašla.

Šarlin i ja smo zurili jedno u drugo, zaprepašćeni erupcijom koja se desila baš u trenutku kada samo razgovarali o ljudima ispod nas.

Najzad, Šarlin je glavom pokazala sto za kojim je muškarac ostao da sedi sâm i rekla: „To je stvarni svet koji se menja.“

„Kako?“ pitao sam, još uvek izbačen iz ravnoteže.

„Preobražaj počinje Prvim uvidom, a sudeći po svešteniku, taj uvid uvek nesvesno ispliva na površinu, kao duboki osećaj nemira.“

„Nemira?“

„Da.“

„Šta mi to tražimo?“

„Upravo u tome je stvar! U početku nismo sigurni. Sudeći po Rukopisu, počinjemo polako da uočavamo drugačiju vrstu iskustva – trenutke života koji su po nečemu različiti, intenzivniji i inspirativniji. Međutim, ne znamo šta je to iskustvo niti kako da ono potraje, a kada se završi, nemirni smo i nismo zadovoljni životom koji nam sada izgleda obično.“

„Misliš da taj nemir leži iza ljutnje one žene?“

„Da. Ona je baš kao i mi ostali. Tražimo ispunjeniji život i nećemo da trpimo ništa što izaziva razočaranje. Nemirna potraga leži u osnovi stava 'prvo ja', koji je obeležio poslednje decenije, i ona pogađa sve, od Vol strita do uličnih bandi.“

Gledala je pravo u mene. „A kada su u pitanju veze, toliko smo zahtevni da ih činimo gotovo nemogućim.“

Posle njene primedbe navrlo mi je sećanje na moje poslednje dve veze. Obe su počele burno i obe su propale za manje od godinu dana. Kada sam se ponovo usredsredio na Šarlin, ona je strpljivo čekala.

„Šta tačno radimo našim romantičnim vezama?“ pitao sam.

„Dugo sam sa sveštenikom razgovarala o tome“, odgovorila je. „Rekao je da neizostavno nastane bitka između dva ega kada su oba partnera u vezi preterano zahtevna, kada oboje očekuju da ono drugo živi u njegovom ili njenom svetu, da se uvek pridružuje njegovim ili njenim odabranim aktivnostima.“

To što je govorila pogodilo me je u žicu. Moje dve poslednje veze zaista su se pretvorile u borbe moći. U oba slučaja, našli smo se u sukobu ciljeva. Ritam je bio prebrz. Imali smo premalo vremena da uskladimo naše različite zamisli o tome šta ćemo raditi, gde ćemo ići, koja interesovanja ćemo ganjati. Na kraju, pitanje ko će biti vođa, ko će odrediti pravac za taj dan, postalo je nerešiva teškoća.

„Zbog te bitke za kontrolu“, nastavila je Šarlin, „Rukopis kaže da će nam biti veoma teško da ostanemo dugo sa jednom osobom.“

„To ne deluje naročito duhovno“, rekao sam.

„Upravo to sam i ja rekla svešteniku“, odgovorila je. „Rekao mi je da zapamtim da je taj problem privremen i da brzo prođe, mada se većina društvenih nedaća može pratiti do tog nemira i potrage. Najzad postajemo svesni onoga što zaista tražimo, a to je zapravo ono drugo, ispunjavajuće iskustvo. Kada ga u potpunosti shvatimo, steći ćemo Prvi uvid.“

Naša večera je stigla, pa smo prekinuli razgovor na nekoliko minuta dok je konobar sipao još vina i da bismo probali hranu onog drugog. Kada je pružila ruku preko stola da bi probala parče lososa iz mog tanjira, Šarlin je namrštila nos i zasmejala se. Shvatio sam koliko je lako biti s njom.

„U redu“, rekao sam. „Šta je to iskustvo za kojim tragamo? Šta je Prvi uvid?“

Oklevala je, kao da nije sigurna kako da počne.

„To je teško objasniti“, rekla je. „Ali, sveštenik je to objasnio ovako. Rekao je da se Prvi uvid doseže kada postanemo svesni *ko-incidencija* u svom životu.“

Nagnula se ka meni. „Da li si ikada imao nagoveštaj ili intuiciju u vezi sa nečim što si želeo da radiš? Nekim putem kojim si želeo da kreneš u životu? I da li si se zapitao kako je to moglo da se desi? A onda, nakon što si dopola zaboravio na to i usredsredio se na druge stvari, odjednom sretnoš nekoga, ili pročitaš nešto, ili odeš negde, i to te odvede baš do mogućnosti koju si zamišljao?“

„Pa“, nastavila je, „sudeći po tom svešteniku, podudarnosti se dešavaju sve češće, a kada se to desi, čini nam se da prevazilaze ono što bi se moglo smatrati pukom slučajnošću. Deluju suđeno, kao da naše živote vodi neka neobjašnjiva sila. To iskustvo izaziva osećaj misterije i uzbuđenja, a kao rezultat, osećamo se više živim.“

„Sveštenik mi je rekao da smo provirili u to iskustvo i sada pokušavamo da ga stalno manifestujemo. Sve više ljudi svakog dana uvereno je da je taj misteriozni pokret stvaran i da to nešto znači, da se iza svakodnevnog života dešava nešto drugo. Ta svesnost je Prvi uvid.“

Gledala me je s očekivanjem, ali ništa nisam rekao.

„Zar ne shvataš?“ pitala je. „Prvi uvid je razmatranje nesumnjive misterije koja okružuje život svakog pojedinca na ovoj planeti. Doživljavamo te tajanstvene slučajnosti, a iako ih još ne shvatamo, znamo da su stvarne. Ponovo osećamo, kao u detinjstvu, da postoji još jedna strana života koju tek treba da otkrijemo, neki drugi proces koji se dešava iza scene.“

Šarlin se nagnula bliže ka meni, gestikulišući rukama dok je govorila.

„Stvarno si se primila na to, zar ne?“ pitao sam.

„Mogu da se setim vremena“, rekla je oštro, „kada si ti govorio o toj vrsti iskustava.“

Njen komentar me je prodrmao. Bila je u pravu. U mom životu je postojao period kada sam zaista osećao takve slučajnosti i čak pokušao da ih psihološki shvatim. S vremenom su se moji pogledi promenili. Takve percepcije sam, iz nekog razloga, počeo da smatram nezrelim i nerealnim i prestao sam da na njih obraćam pažnju.

Pogledao sam pravo u Šarlin, a onda odbrambeno rekao: „Verovatno sam tada čitao istočnjačku filozofiju ili hrišćanski misticizam. To si zapamtila. U svakom slučaju, o tome što nazivaš Prvi uvid pisano je često, Šarlin. Šta je tu novo? Kako će percepcija misterioznih dešavanja dovesti do preobražaja sveopšte kulture?“

Šarlin je na trenutak pogledala u sto, a potom opet u mene.

„Nemoj pogrešno shvatiti“, rekla je. „Naravno da je ova svesnost doživljena i opisana ranije. Zapravo, sveštenik je istakao da Prvi uvid nije novi. Rekao je da su pojedinci bili svesni tih neobjašnjivih slučajnosti tokom čitave istorije, da se ta percepcija nalazi iza mnogih velikih filozofskih i religijskih napora. Međutim, razlika je u brojevima. Sudeći po svešteniku, preobražaj se dešava sada zbog broja pojedinaca koji imaju tu svest u isto vreme.“

„Šta je tačno time hteo da kaže?“ pitao sam.

„Rekao mi je da Rukopis predviđa da će broj ljudi koji su svesni takvih slučajnosti početi dramatično da raste u šestoj deceniji dvadesetog veka. Taj rast će se nastaviti sve do početka sledećeg veka, kada ćemo dostići izvestan broj takvih pojedinaca – ja to posmatram kao kritičnu masu.“

„Rukopis predviđa“, nastavila je, „kada dostignemo tu kritičnu masu, čitava kultura će početi ozbiljno da shvata slučajna iskustva. Masovno ćemo se pitati koji tajanstveni proces leži iza ljudskog života na ovoj planeti. A to pitanje, koje će u isto vreme postaviti dovoljno ljudi, omogućiće ostalim uvidima da dospeju u našu svest – jer sudeći po Rukopisu, kada se dovoljan broj pojedinaca ozbiljno zapita šta se dešava sa životom, počecemo da otkrivamo. Ostali uvidi će nam se otkriti... jedan za drugim.“

Zastala je da bi uzela zalogaj hrane.

„A kada steknemo ostale uvide“, pitao sam, „tada će se kultura promeniti?“

„Tako mi je sveštenik rekao“, rekla je.

Gledao sam je nakratko, razmišljajući o ideji kritične mase, a onda rekao: „Znaš, sve to zvuči previše sofisticirano za rukopis napisan 600. godine pre nove ere.“

„Znam“, odgovorila je. „I sama sam postavila to pitanje. Ali sveštenik me je ubedio da su učenjaci koji su ga preveli bili potpuno uvereni u njegovu autentičnost. Uglavnom zato što je napisan na aramejskom, istom jeziku kojim je pisan Stari zavet.“

„Aramejski u Južnoj Americi? Kako je dospao tamo šeststo godina pre nove ere?“

„Sveštenik nije znao.“

„Da li njegova crkva podržava Rukopis?“ pitao sam.

„Ne“, rekla je. „Rekao mi je da većina sveštenika pokušava da zabrani rukopis. Zbog toga nije mogao da mi kaže svoje ime. Očigledno je pričanje o tome bilo previše opasno po njega.“

„Da li je rekao zašto se većina crkvenih zvaničnika bori protiv rukopisa?“

„Da, zato što on dovodi u pitanje potpunost njihove religije.“

„Kako?“

„Ne znam tačno. Nije mnogo pričao o tome, ali izgleda da ostali uvidi šire neke tradicionalne crkvene ideje na način koji uzbuđuje crkvene starešine koji smatraju da su stvari dobre onakve kakve su.“

„Ipak, sveštenik je rekao“, nastavila je Šarlin, „da ne misli da Rukopis podriva ijedan od principa crkve. Naprotiv, on pojašnjava šta te duhovne istine znače. Bio je ubeđen da bi crkvene vođe uvidele tu činjenicu ako bi pokušale da ponovo život sagledaju kao misteriju, a potom nastave kroz ostale uvide.“

„Da li ti je rekao koliko uvida ima?“

„Ne, ali pomenuo je Drugi uvid. Rekao mi je da je on tačnija interpretacija novije istorije, da on dodatno pojašnjava preobražaj.“

„Da li je to detaljnije objasnio?“

„Ne, nije imao vremena. Rekao je da mora da obavi neke poslove. Dogovorili smo se da se nađemo u njegovoj kući tog popodneva, ali kada sam stigla, nije bio tu. Čekala sam tri sata, ali on se nije pojavio. Na kraju sam morala da uhvatim let kući.“

„Misliš, više nisi razgovarala s njim?“

„Upravo tako. Nisam ga nikada više videla.“

„I od vlade nisi dobila nikakvu potvrdu o Rukopisu?“

„Nikakvu.“

„A kada se sve to desilo?“

„Pre oko mesec i po.“

Nekoliko minuta smo jeli u tišini. Najzad je Šarlin pogledala u mene i pitala: „I, šta misliš?“

„Ne znam“, rekao sam. Delom sam skeptičan da bi ljudska bića zaista mogla da se promene. Međutim, drugim delom sam zadivljen idejom da zaista postoji Rukopis koji govori o tome.

„Da li ti je pokazao neku kopiju ili nešto?“ pitao sam.

„Ne. Sve što imam su moje beleške.“

Ponovo smo ćutali.

„Znaš“, rekla je, „mislila sam da ćeš biti zaista uzbuđen zbog tih ideja.“

Pogledao sam je. „Valjda mi treba neki dokaz da je istinito to što taj Rukopis govori.“

Ponovo se široko nasmešila.

„Šta?“ pitao sam.

„Upravo sam to i ja rekla.“

„Kome, svešteniku?“

„Da.“

„I šta je rekao?“

„Rekao je da je iskustvo dokaz.“

„Šta je time mislio?“

„Mislio je da naše iskustvo potvrđuje ono što Rukopis govori. Kada iskreno razmišljamo o onome što osećamo u sebi, o tome kako nam se život odvija u ovom istorijskom trenutku, možemo videti